

POSTANOWIENIE

Dnia 24 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski (przewodniczący)

SSN Monika Koba (sprawozdawca)

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z wniosku Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w W. Oddział w K.
przy uczestnictwie Przedsiębiorstwa (...) "I." Spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością w K.

o dokonanie wpisu w dziale IV księgi wieczystej o numerze (...) hipoteki
przymusowej w kwocie 376.960,48 zł ,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 24 stycznia 2019 r.,
skargi kasacyjnej uczestnika postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 28 lipca 2017 r., sygn. akt VII Ca (...),

**uchyla zaskarżone postanowienie i sprawę przekazuje Sądowi
Okręgowemu w K. do ponownego rozpoznania oraz
rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W dniu 13 czerwca 2017 r. Sąd Rejonowy w K. na wniosek z dnia 12 czerwca 2017r. Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. (dalej jako: „ZUS”) na podstawie decyzji z dnia 7 kwietnia 2017 r. dokonał wpisu w dziale IV księgi wieczystej nr (...) hipoteki przymusowej na rzecz wnioskodawcy tytułem zabezpieczenia nieopłaconych przez właściciela nieruchomości Przedsiębiorstwo

(...) I. spółki z ograniczoną w K. (dalej: „I.”) składek na ubezpieczenie społeczne w łącznej kwocie 376.960,48 zł.

Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację uczestnika uznając, że nie ma podstaw do kwestionowania zaskarżonego wpisu. Podkreślając ograniczoną kognicję sądu wieczystoksięgowego stwierdził, że wniosek o wpis hipoteki przymusowej zawierał precyzyjne dane, dołączona do wniosku decyzja administracyjna spełniała wymogi formalne i jako tytuł wykonawczy mogła być podstawą wpisu hipoteki przymusowej. Nie podzielił zarzutu apelacji dotyczącego niedopuszczalności wpisu hipoteki przymusowej jako zmierzającego do zabezpieczenia wierzytelności powstałej przed otwarciem postępowania układowego. Zdaniem Sądu Okręgowego zgodnie z art. 276 ustawy z dnia 15 maja 2015 r. Prawo Restrukturyzacyjne (jedn. tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 1508 – dalej: „p.r.”) otwarcie postępowania układowego nie wyłącza możliwości wszczęcia przez wierzyciela postępowań sądowych, administracyjnych, sądowoadministracyjnych i przed sądem polubownym w celu dochodzenia wierzytelności podlegających umieszczeniu na liście wierzytelności. Wprawdzie z chwilą otwarcia postępowania układowego postępowania egzekucyjne podlegają zawieszeniu z mocy prawa (art. 278 ust. 1 p.r.) jednak zabezpieczenie wierzytelności przez wpis hipoteki nie może być kwalifikowane jako sprawa egzekucyjna.

W skardze kasacyjnej uczestnik I. zarzucił naruszenie art. 110 pkt 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (jedn. tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 1007, ze zm. – dalej: „u.k.w.h.”) i art. 26 ust. 3 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jedn. tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 1778 – dalej: „u.s.u.s.”) przez dokonanie wpisu hipoteki przymusowej mimo braku tytułu wykonawczego tj. decyzji doręczonej zarówno spółce będącej przedsiębiorcą przekształconym i osobą trzecią w rozumieniu art. 112 b ustawy z dnia 29 lipca 1997 r. Ordynacja podatkowa (jedn. tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 800 – dalej jako: „ordynacja podatkowa”), jak i osobie fizycznej za zobowiązania, w której została ustalona solidarna odpowiedzialność jednoosobowej spółki kapitałowej, art. 246 ust.1 i 3 w zw. z art. 273 p.r. przez jego pominięcie i przyjęcie, że decyzja ZUS ustalająca odpowiedzialność solidarną przedsiębiorcy przekształconego będącego w postępowaniu układowym za zobowiązania osoby fizycznej, może stanowić

podstawę wpisu w księdze wieczystej hipoteki przymusowej w celu zabezpieczenia wierzytelności, mimo że wierzytelność powstała przed otwarciem postępowania układowego, co czyni obciążenie taką hipoteką niedopuszczalne, art. 626⁸ § 1 i 2 k.p.c. przez oddalenie apelacji mimo braku podstaw prawnych wpisu hipoteki oraz niedopuszczalności ustanowienia hipoteki zabezpieczającej wierzytelność powstałą przed otwarciem postępowania układowego oraz art. 626⁹ i 385 w zw. 13 § 2 k.p.c. przez oddalenie apelacji w sytuacji braku podstaw do uwzględnienia wpisu i istnienia przeszkód do jego dokonania, a także art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. przez niewyjaśnienie przez Sąd Okręgowy podstawy rozstrzygnięcia, prowadzenie wywodu skróconego, którego tok rozumowania nie jest zrozumiały i nie odwołuje się do konkretnych norm prawnych mających zastosowanie w sprawie. Wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zarzuty naruszenia art. 626⁸ § 1 i 2 k.p.c., art. 626⁹ k.p.c., art. 385 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. są bezzasadne, skoro sprowadzają się do kwestionowania rozstrzygnięcia o oddaleniu apelacji, które jest efektem czynności podjętych na wcześniejszych etapach postępowania, nie zaś przyczyną zarzucanej wadliwości rozstrzygnięcia, nie mogą być zatem postrzegane, jako uchybienie przepisom prawa procesowego, które mogły mieć istotny wpływ na wynik sprawy (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2012 r., IV CSK 166/12, M.Pr.Bank. 2013/10/42, z dnia 9 maja 2013 r., II CNP 72/12, nie publ., i z dnia 6 lutego 2015 r., II CSK 317/14, nie publ.).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się konsekwentnie, że naruszenie art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. może być zarzucane w skardze kasacyjnej tylko wyjątkowo, gdy wady uzasadnienia uniemożliwiają dokonanie kontroli kasacyjnej z uwagi na jego sporządzenie w sposób nie pozwalający na zorientowanie się w przyczynach natury faktycznej i prawnej, które legły u podstaw rozstrzygnięcia (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 2000 r., I CKN 272/00, nie publ., z dnia 14 listopada 2000 r., V CKN 1211/00, nie publ., z dnia 19 lutego 2002 r., IV CKN 718/00, nie publ., z dnia 20 lutego 2003, I CKN 65/01,

nie publ, z dnia 18 lutego 2005 r., V CK 469/04, MoP 2009, nr 9, str. 501 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2013 r., III CSK 293/12, OSNC 2012, nr 12, poz. 148). Zakres stosowania art. 328 § 2 k.p.c. przez odesłanie unormowane w art. 391 § 1 k.p.c. w postępowaniu przed sądem drugiej instancji jest uzależniony od treści wydanego orzeczenia, przebiegu postępowania apelacyjnego, a także od działań procesowych podjętych przez sąd odwoławczy, dyktowanych rodzajem zarzutów apelacyjnych oraz limitowanych granicami wniosków apelacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 1998 r., III CKN 792/98, OSNC 1999, nr 4, poz. 83). Wymaganiem elementarnym uzasadnienia jest wskazanie w oparciu, o jaką podstawę faktyczną sąd drugiej instancji wydał rozstrzygnięcie, (co może być ograniczone do aprobaty ustaleń faktycznych poczynionych przez sąd pierwszej instancji), wskazanie podstawy prawnej orzeczenia oraz odniesienie się do zarzutów apelacji.

Trafnie zarzuca skarżący, że warstwa motywacyjna zaskarżonego postanowienia dowodzi naruszenia art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekając w sprawie, w której Sąd Rejonowy nie miał obowiązku sporządzania uzasadnienia (art. 626⁸ § 6 k.p.c.) nie poczynił bowiem żadnych ustaleń faktycznych, nie odniósł się do wszystkich zarzutów apelacji i nie dokonał analizy prawnej możliwości dokonania wpisu na podstawie decyzji administracyjnej z dnia 7 kwietnia 2017 r. Chaotyczność i lakoniczność wyводу nie pozwala na zorientowanie się, jaki stan faktyczny i prawny przyjął Sąd Okręgowy jako podstawę wydanego orzeczenia.

W konsekwencji braku w zakresie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia nie pozwalają przesądzić, czy zarzuty naruszenia prawa materialnego podniesione w skardze kasacyjnej są usprawiedliwione (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2015 r., V CSK 133/14, nie publ. i orzeczenia przywołane w jego uzasadnieniu). Nie jest bowiem możliwe prawidłowe zastosowanie prawa materialnego bez zgodnego z prawem procesowym ustalenia podstawy faktycznej rozstrzygnięcia (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2002 r., I CKN 105/00, nie publ., z dnia 11 kwietnia 2006 r., I PK 164/05, M.P.Pr. 2006, nr 10, poz. 541, z dnia 26 lipca 2007 r., V CSK 115/07, M.Prawn. 2007/17/930, i z dnia 11 stycznia 2008 r., V CSK 240/07, nie publ.). Odniesienie się zatem do

zarzutów naruszenia prawa materialnego, z przyczyn wyżej podniesionych, może nastąpić jedynie w ograniczonym zakresie.

Prawidłowe określenie granic kognicji sądu wieczystoksięgowego należy do złożonych zagadnień i budzi w praktyce wiele wątpliwości. W judykaturze Sądu Najwyższego utrwalił się pogląd, że sąd wieczystoksięgowy bada podstawę wpisu nie tylko pod względem formalnym, lecz także pod kątem jego materialnoprawnej skuteczności. Takie rozumienie kognicji sądu wieczystoksięgowego wynika z prawnych gwarancji prawidłowości dokonywanych wpisów i ich skutków dla bezpieczeństwa obrotu prawnego. W konsekwencji art. 628⁸ § 2 k.p.c. nie może być rozumiany jako ograniczający rolę sądu w postępowaniu wieczystoksięgowym do realizacji wyłącznie funkcji rejestracyjno - ewidencyjnych (por. m.in. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1993 r., III CZP 81/93, OSNC 1994, nr 2, poz. 27, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 1984 r., III CZP 70/84, OSNC 1985, nr 8, poz. 108 oraz postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2000 r., II CKN 451/00, nie publ., z dnia 22 maja 2003 r., II CKN 109/01, nie publ., z dnia 2 lipca 2004 r., II CK 265/04, nie publ., z dnia 18 czerwca 2009 r., II CSK 4/09, nie publ., z dnia 17 lipca 2009 r., IV CSK 36/09, nie publ., z dnia 18 lutego 2010 r., II CSK 406/09, nie publ., z dnia 7 grudnia 2011 r., II CSK 604/10, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2013 r., II CSK 570/12, nie publ., i z dnia 20 stycznia 2016 r., IV CSK 438/15, nie publ.). Ograniczona kognicja sądu wieczystoksięgowego, wbrew stanowisku Sądu Okręgowego, nie stała zatem na przeszkodzie zbadaniu czy w świetle treści księgi wieczystej i regulacji materialnoprawnych mających stanowić podstawę wpisu istniała podstawa prawna do obciążenia nieruchomości skarżącego hipoteką przymusową.

Sąd Okręgowy przyjął, że nie ma przeszkód do wpisu hipoteki przymusowej, postępowanie o wpis hipoteki nie jest bowiem postępowaniem egzekucyjnym, które podlega zawieszeniu z mocy prawa z chwilą otwarcia postępowania układowego (art. 278 ust. 1 p.r.), a otwarcie postępowania układowego nie wyłącza możliwości wszczęcia przez wierzyciela postępowań sądowych, administracyjnych, sądownoadministracyjnych i przed sądami polubownymi w celu dochodzenia wierzytelności podlegających umieszczeniu w spisie wierzytelności.

Stwierdzenie, że nie ma przeszkód by równolegle dochodzić roszczeń poprzez postępowanie układowe i na zasadach ogólnych (art. 276 p.r.), a wpis hipoteki przymusowej nie może być kwalifikowany jako zainicjowanie postępowania egzekucyjnego, a stanowi jedynie środek zabezpieczenia ułatwiający wierzycielowi przeprowadzenie skutecznej egzekucji z nieruchomości (por. m.in. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2014 r., III CZP 28/14, OSNC 2015, nr 2, poz. 14), nie wyjaśnia, czy w świetle przepisów prawa restrukturyzacyjnego, po otwarciu postępowania układowego może dojść do obciążenia składników majątku dłużnika hipoteką przymusową.

Sąd Okręgowy pominął - nie odnosząc się w tym zakresie do zarzutu apelacji - że zgodnie z art. 246 ust. 1 i 2 w zw. z art. 273 p.r. z wyjątkiem, o którym mowa w art. 129 ust. 1 pkt 1 p.r., obciążenie składników majątku dłużnika hipoteką, na zabezpieczenie wierzytelności powstałej przed otwarciem postępowania układowego jest niedopuszczalne, chyba że wniosek o wpis hipoteki został złożony co najmniej na 6 miesięcy przed dniem złożenia wniosku o otwarciu postępowania układowego. Z regulacją tą koresponduje art. 246 ust. 3 p.r. zgodnie z którym wpis dokonany z naruszeniem art. 246 ust. 1 i 2 w zw. z art. 273 p.r. podlega wykreśleniu z urzędu na podstawie prawomocnego postanowienia sędziego komisarza stwierdzającego niedopuszczalność wpisu, które wiąże sąd wieczystoksięgowy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2006 r., V CSK 322/06, OSNC 2007, nr 10, poz. 158).

Sąd Okręgowy pomijając treść art. 246 p.r. zw. z art. 273 p.r. nie poczynił ustaleń kiedy zostało otwarte postępowanie układowe, czy wierzytelność, którą ma zabezpieczać hipoteka powstała przed czy po otwarciu postępowania układowego, kiedy doszło do wpisu jednoosobowej spółki kapitałowej powstałej w wyniku przekształcenia przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną do rejestru i czy wniosek o wpis hipoteki przymusowej został złożony na co najmniej 6 miesięcy przed dniem złożenia wniosku o otwarciu postępowania układowego, czy też po tej dacie. Jeżeli wniosek dotyczył wpisu hipoteki przymusowej w stosunku do wierzytelności powstałej przed otwarciem postępowania układowego, a nie został złożony na 6 miesięcy przed dniem złożenia wniosku o otwarciu postępowania układowego i nie zachodził wyjątek o którym mowa w art. 129 ust. 1 pkt 1 p.r., wpis hipoteki

przymusowej, wbrew stanowisku Sądu Okręgowego, był niedopuszczalny. Jeżeli natomiast wniosek dotyczył wierzytelności powstałej po otwarciu postępowania układowego lub został złożony na co najmniej 6 miesięcy przed dniem złożenia wniosku o otwarcie postępowania układowego, nie było przeszkód do ustanowienia na składnikach masy układowej hipoteki przymusowej dla jej zabezpieczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2013 r., V CSK 412/12, OSNC 2014, nr 3, poz. 34 i z dnia 5 marca 2015 r., V CSK 467/13, nie publ.). Sąd Okręgowy nie poczynił jednak żadnych ustaleń pozwalających ocenić czy w okolicznościach sprawy wpis hipoteki przymusowej z przyczyn wyżej przytoczonych był niedopuszczalny.

Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym jest związany podstawą faktyczną zaskarżonego rozstrzygnięcia, której nie może konstruować samodzielnie w oparciu o akta sprawy, a w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia w ogóle nie poczyniono ustaleń faktycznych (art. 398¹³ § 2 i 398³ § 3 k.p.c.). Wnioski dowodowe skarżącego złożone w skardze kasacyjnej i piśmie procesowym z dnia 3 stycznia 2018 r. nie mogą być przez Sąd Najwyższy uwzględnione już z tej przyczyny, że w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powoływanie nowych faktów i dowodów (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), a Sąd kasacyjny, będąc związany podstawą faktyczną rozstrzygnięcia, nie ma możliwości jej uzupełnienia.

Sąd Okręgowy nie poczynił również żadnych ustaleń w przedmiocie decyzji, która miała być podstawą wpisu. W motywach rozstrzygnięcia brak również podstawy prawnej wpisu w tym rozważenia, czy decyzja przedstawiona przez wnioskodawcę może być podstawą wpisu w kontekście regulacji art. 110 pkt 3 u.k.w.h w zw. z art. 26 ust. 3 u.s.u.s.

Przedłożona wraz z wnioskiem decyzja z dnia 7 kwietnia 2017 r. została wydana na podstawie art. 107 i 108 oraz 112 b ordynacji podatkowej w zw. z art. 31 u.s.u.s. i stwierdza, że spółka I., jako jednoosobowa spółka kapitałowa powstała w wyniku przekształcenia przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną (J. K.), odpowiada, jako osoba trzecia, całym swoim majątkiem solidarnie za zobowiązania tego przedsiębiorcy z tytułu składek powstałych do dnia przekształcenia w kwocie łącznej 879.716,64 zł. Skarżący twierdzi, że decyzja ta nie może być podstawą wpisu, skoro doręczono ją jedynie spółce będącej przedsiębiorcą przekształconym i

osobą trzecią w rozumieniu art. 112 b ordynacji podatkowej, a nie osobie fizycznej za zobowiązania, której została ustalona solidarna odpowiedzialność jednoosobowej spółki kapitałowej.

Stanowisko to nie zasługuje na podzielenie. Po pierwsze, skarżący i Sąd drugiej instancji identyfikują tytuł wykonawczy z decyzją administracyjną. Nie ma do tego podstaw. Zarówno tytuł wykonawczy określony w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym (art. 109 ust. 1 u.k.w.h.) jak i decyzja administracyjna, chociażby nie była ostateczna (art. 110 pkt 3 u.k.w.h.) wraz z dowodem jej doręczenia dłużnikowi (osobie trzeciej) mogą być podstawą wpisu hipoteki przymusowej. Okoliczność, że wierzyciel z reguły uzyskuje hipotekę przymusową, gdy wierzytelność – jak stanowi art. 109 ust. 1 u.k.w.h. – jest stwierdzona tytułem wykonawczym, określonym w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym, nie wspiera tezy o egzekucyjnym charakterze tej hipoteki, skoro można ją uzyskać także na podstawie orzeczeń, zarządzeń i decyzji wymienionych w art. 110 u.k.w.h. Podstawą wpisu hipoteki przymusowej może być również doręczona decyzja o określeniu wysokości należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, o odpowiedzialności osoby trzeciej lub o odpowiedzialności następcy prawnego (art. 26 ust. 3 u.s.u.s. w zw. z art. 110 pkt 3 u.k.w.h.).

Po drugie, decyzja, która w analizowanym przypadku ma być podstawą wpisu, określa odpowiedzialność skarżącego jako osoby trzeciej, nie dotyczy natomiast J. K., który nie jest również właścicielem nieruchomości, która ma być obciążona hipoteką przymusową. W takim stanie rzeczy nie ma zatem żadnych podstaw by domagać się od wnioskodawcy przedstawienia dowodu doręczenia tej decyzji J. K., a wystarczające jest dołączenie dowodu jej doręczenia spółce I., której odpowiedzialności decyzja ta dotyczy i która jest właścicielką nieruchomości którą hipoteka ma obciążać.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, że decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych ustalająca wysokość należności z tytułu składek może być podstawą wpisu hipoteki przymusowej na nieruchomości wchodzącej w skład majątku wspólnego dłużnika i jego małżonka tylko wtedy, gdy została doręczona obojgu małżonkom (por. m.in. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2014 r., III CZP 28/14, OSNC 2015, nr 2, poz. 14

oraz postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2013 r., III CSK 69/12, OSNC 2013, nr 7-8, poz. 93, z dnia 17 kwietnia 2013 r., I CSK 433/12, OSNC – ZD 2014, nr A, poz. 20, z dnia 24 października 2013 r., IV CSK 7/13, nie publ., z dnia 16 grudnia 2015 r., IV CSK 118/15, nie publ., z dnia 16 grudnia 2015 r., IV CSK 119/15, nie publ., z dnia 14 stycznia 2016 r., IV CSK 154/15, nie publ., z dnia 19 maja 2016 r., IV CSK 544/15, nie publ., i z dnia 16 września 2016 r., IV CSK 781/15, nie publ.). Nieadekwatne jest jednak odwoływanie się przez skarżącego do orzecznictwa Sądu Najwyższego w tym przedmiocie, skoro jego istotą jest wskazanie, że decyzja powinna być doręczona osobom, których własność stanowi nieruchomość, którą ma obciążać hipoteka, ze względu na potrzebę ochrony ich interesów. W analizowanym przypadku nieruchomość, która ma być obciążona hipoteką przymusową stanowi jedynie własność skarżącego nie ingeruje zatem w sferę praw J. K.

Kwestia natomiast prawidłowości stwierdzenia w decyzji stanowiącej podstawę wpisu odpowiedzialności solidarnej spółki I. za zobowiązania J. K., wobec przekształcenia jednoosobowego przedsiębiorstwa przez niego prowadzonego w kapitałową spółkę prawa handlowego, poprzedzenia jej decyzją administracyjną stwierdzającą jego zobowiązania wobec wnioskodawcy lub wszczęciem wobec niego postępowania egzekucyjnego, nie może być badana w postępowaniu wieczystoksięgowym.

Ubocznie dostrzeżenia wymaga, że odpowiedzialność osoby trzeciej ma charakter akcesoryjny i następczy, gdyż nie może powstać bez uprzedniego powstania obowiązku wobec pierwotnego dłużnika. Decyzja o odpowiedzialności osoby trzeciej jest odrębna w stosunku do uprzedniej decyzji określającej wysokość zaległości składkowych podatnika (w systemie ubezpieczeń społecznych płatnika na którym ciąży obowiązek uiszczenia składek). Osoba trzecia nie ma żadnego wpływu na zobowiązania w zakresie należności płatnika, które kształtują się bez jej udziału. Płatnik nie jest natomiast stroną postępowania dotyczącego odpowiedzialności osoby trzeciej, skoro nie rozstrzyga się w nim już kwestii związanych z ustaleniem zaległości składkowych i nie wpływa ono na zakres jego odpowiedzialności (por. m.in. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 31 marca 1995 r., SA/Wr 1671/94, POP 1996, z. 6, poz. 177). Przedmiotem

postępowania w sprawie odpowiedzialności osoby trzeciej są wyłącznie kwestie związane z istnieniem podmiotu, na który przenosi się odpowiedzialność, zakresem należności objętych jego odpowiedzialnością, a także określeniem terminu płatności tych należności. Decyzja o odpowiedzialności osoby trzeciej ma charakter konstytutywny, co oznacza, że jest ona źródłem powstania odpowiedzialności osoby trzeciej za cudzy dług. Na mocy tej decyzji w momencie jej doręczenia powstaje po stronie osoby trzeciej zobowiązanie do zapłaty cudzej zaległości składkowej (por. m.in wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2014 r., I UK 205/13, nie publ. i wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 27 października 2004 r., I FSK 1069/04, nie publ.).

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. uchylił zaskarżone postanowienie i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w K. do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego (art. 108 § 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.).

aj